

РЕШЕНИЕ

№ 261

гр. Кюстендил, 17.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ваня Др. Богоева

Членове: Евгения Хр. Стамова
Веселина Д. Джонева

при участието на секретаря Вергиния Хр. Бараклийска
като разгледа докладваното от Евгения Хр. Стамова Въззивно гражданско дело № 20231500500193 по описа за 2023 година

Производство чл.258 и сл.ГПК.

Образувано е въз основа на въззивна жалба с вх. № 265031/18.10.2022 г. подадена от главен юрисконсулт Д.М., в качеството ѝ на процесуален представител на директора на Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР, с адрес за кореспонденция: гр. Кюстендил, ул. „Лозенски път“ № 1, насочена против Решение № 260148 от 28.09.2022 г., постановено от РС – Кюстендил по гр.д. № 387/2020 г. по описа на същия съд. С обжалвания първоинстанционен акт районният съд осъжда Главна Дирекция "Гранична полиция" при МВР да заплати на И. Л. З., ЕГН***** от грК., ул.С. №37 сумите:1505.43 лв. - главница, ведно с лихвата за забава в общ размер 202.47 лв. , представляваща допълнително трудово възнаграждение, за периода 01.01.2017г. до 31.12.2019г., разпределена, както следва:допълнително трудово възнаграждение за календарната 2017г. в общ размер 387.90 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 17.02.2020г. до окончателното изплащане на задължението, ведно с мораторни лихви за периода 01.05.2017г. до 16.02.2020г., общо в размер на 95.97 лв.; допълнително трудово възнаграждение за календарната 2018г. в общ размер на 545.70 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 17.02.2020г. до окончателното изплащане на задължението, ведно с мораторни лихви за периода 01.05.2018г. – 16.02.2020г., общо в размер на 79.10 лв,допълнително трудово възнаграждение за календарната 2019г. в общ размер на 571.83 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 17.02.2020г. до окончателното изплащане на задължението, ведно с мораторни лихви за периода 01.05.2019г.-16.02.2020г., общо в размер на 27.40 лв.ГД“Гранична полиция“ при МВР е осъдена да

заплати на И. Л. З. 500.00 лв. деловодни разноски, по сметка на Районен съд – Кюстендил сумата 110.22 лв и 180.00 лв. за заплатено възнаграждение на вещо лице.

Преписи от решението са връчени на страните, както следва, на И. З. на 30.09.2022г., на ГД“Гранична полиция“ на 05.10.2022г. В срока за обжалване, определен в чл.259, ал.1 ГПК по делото е постъпила въззивна жалба от ГД“Гранична полиция“, представлявана от юк Д.М. с адрес за кореспонденция гр.Кюстендил, ул.“Лозенски път“№ В основаната на тезата за недължимост на исковите суми е поставено разбирането, че първоинстанционния съд не е отчел, характера на заеманата от ищеца длъжност, което на основание чл.142, ал.1 ЗМВР, обосновава и специално отражение върху регламентацията на работното време.С оглед текста на чл.4 и чл.5 от Закона е обосновано становището, че извън държавните служители по ЗМВР, правата и задълженията на другите категории служители, се уреждат според предвиденото в Закона за държавния служител и Кодекса на труда. Във връзка с това се сочи Наредба №8121з-776 от 29.07.2016г., според която не се предвижда трансформиране на отработени нощни часове в дневни при сумарно изчисляване на работното време на държавните служители по ЗМВР.В съдържанието на разпоредбата на чл.188, ал.2 ЗМВР въззивникът не намира никакво противоречие или основание за друг извод.Установеното в разпоредбата на чл.188, ал.2 ЗМВР правило според което държавни служители, които полагат труд за времето между 22:00ч. и 6:00ч. са ползват със специална закрила по Кодекса на труда, за права, които не са свързани със заплащане на нощния труд не обосновава извод за преобразуване на положения нощен труд в дневен, тъй като с разпоредбите на чл.140 КТ и чл.140а от КТ на работодателя е вменено задължение да осигури необходимите условия за полагане на труд, така, че той да не засегна здравето на работниците и служителите, като им осигури топла храна, ободряващи напитки и други облекчаващи условия за ефективно полагане на нощния труд, както и чрез наблюдение и проверка на здравословното им състояние според същите не следва извод, че не се дължи възнаграждение за извънреден труд. С действието на разпоредбата на чл.9 НСОРЗ, приложима когато продължителността на нощния труд е по – малка от продължителността на дневния, както е за работещите по трудово правоотношение и факта, че служителите на МВР, за които се прилагат разпоредбите на ЗМВР и издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, установява еднаква продължителност за дневния и нощен труд, а именно 8 часа се изключва прилагането на общите норми.За да се допусне приложението на НСОРЗ към конкретните правоотношения според въззивника, следва да е налице празнота която на основание чл.46, ал.2 ЗНА обосновава когато нормативен акт е непълен, за неуредени в същия случаи да се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на закона.В отсъствие на такива разпоредби, отношенията според същия подлежат на регламентация според основни начала на правото на Република България.Счита, че не е налице празнота на правната уредба, налице е уредба в специален закон, с която не е признато право на държавните служители по ЗМВР да получат преизчисление на отработените нощни часове труд с умножението с коефициент по чл.9 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата, което право Наредбата дава на работниците и служителите , чиито трудови правоотношения се уреждат от КТ.Лишаването на държавните служители от такава трансформация на отработените нощни часове в дневни, се компенсира с други предвидени в ЗМВР права и привилегии, в това число по продължителен платен годишен отпуск, по – висок размер на обезщетенията при пенсиониране и др.В подкрепа на същата теза се сочи решение от 24.02.2022г. на ЕС по дело С[1]262/2020г., според което чл.8 и чл.12 от Директива 2003/88г. на ЕО на Европейския парламент и на съвета от 4 ноември 2003г., относно някои аспекти на организация

на работното време трябва да се тълкуват в смисъл, че не налага да се приеме национална правна уредба, която предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работещите в публични сектор, като полицаи и пожарникари е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня. ЕС допълва, че при всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд. Изрично е подчертано, че такива компенсиращи мерки са предвидени за полицаи и пожарникари в националното законодателство. В съответствие с горните съображения е и дадено тълкуване на чл.20 и 31 от Хартата на основните права на ЕС, която следва да се тълкува в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от 7 часа за работници от частния сектор да не се прилага за работници от публичния сектор, включително полицаи и пожарникари. Освен това въззивникът счита, че дори да се приложими нормите на чл.9, ал.2 вр. с чл.1 от НСОПЗ, според която при подневно отчитане на работното време и при работа на смени, чиято нощна продължителност е по-малка от тази на дневното, трудовото възнаграждение, заработено за трудово време се увеличава с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощно работно време, които при работещите в Гранична полиция са с еднакво времетраене. Изключва се и работа по трудови норми, при условията на чл.247 и чл.250 КТ и в подкрепа на тези виждания е посочена съдебна практика: решение №901800/19.04.2022г. по гр.д.№582/2010г., решение №901755 от 19.04.2022г. по гр.д.№428/2022г., решение №901793 от 19.04.2022г. по гр.д.№440/2020г., решение №903670 по гр.д.№438/2020г. ОС – Благоевград, решение №47 от 04.03.2020г. по гр.д.№23/2020г. по описа на ОС – Ловеч, решение №405 от 04.11.2019г. на ОС – Русе по гр.д. №548/2019г. Допълнително е пояснено, че от 10.07.2020г. не е въведено преизчисляване на нощния труд към дневен с коефициент 1.143. Такова не се следва от разпоредбата на чл.179, ал.1 ЗМВР, чл.187, ал.4 ЗМВР а с оглед предвиденото в Наредба №8121з-1353/15.12.2020г. се изтъква, че при сумирано изчисляване на работното време, нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, на основание чл.187, ал.4 ЗМВР. Преобразувания нощен труд не се явява извънреден труд по смисъла на чл.143, ал.1 КТ – извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време и разпоредбата на чл.50а, ал.1 ЗДСл. Счита, че положените часове не са извън установеното работно време и не са по изрично разпореждане на работодателя. Ищецът работи на сменен режим на работа и работното му време се отчита сумирано, а преизчислените нощни часове, са част от работното му време. В съответствие с изложеното е искане за отмяна на обжалваното решение. Едновременно с това се прави искане за изменение на решението, в частта относно присъдения адвокатски хонорар 500.00 лв., надвишаващ определения минимум в Наредбата по чл.36 от Закона за адвокатурата, предвид направено възражения в този смисъл, доколкото делото не се отличава с фактическа и правна сложност. Претендира разноски за въззивното производство, прави възражения за прекомерност на разноски за другата страна и искане за намаляването им до минималния размер, определен в чл.36 от Закона за адвокатурата. Счита, че при постановяване на решението следва да бъде взето предвид Тълкувателно решение №6 от 06.11.2013г. по тълк.д.№6/2012г. ОСГТК – ВКС.

Препис от жалбата е връчен на другата страна И. Л. З. чрез адв.Д. З.. В срока по чл. 263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от насрещната страна И. З. чрез

пълномощника му адв. Д. З., с който се оспорва изцяло депозираната въззивна жалба и изложените в нея твърдения като неоснователни и се излага становище, че първоинстанционното решение не страда от твърдените във въззивната жалба пороци, а е валиден, допустим и правилен съдебен акт, постановено при правилно приложение на материалния Закон и обосновано след задълбочен анализ на събраните по делото писмени доказателства поотделно и в тяхната съвкупност. В отговор на доводите в жалбата се твърди обоснован и задълбочен анализ на доказателствата по делото, по отделно и в тяхната съвкупност, при съобразяване на приложими правни норми, каквито са чл.9, ал.2 от НСОПЗ, чл.187, ал.9 ЗМВР както и действащата през исковия период Наредба №8121 з-776-29.07.2016г, за реда за организация и разпределение на работното време, за неговото отчитане, за компенсация на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, време за отдых и почивки на държавните служители в Министерство на вътрешните работи, издадена от Министъра на вътрешните работи (Обн.ДВ бр.60 /02.08.2016г. в сила от 02.08.2016г. отм бр.3 от 10.01.2020г., в сила от 10.01.2020г., решение №16766 на ВАС на РБ - бр.4 от 14.01.2020г.). Акцентът от тази наредба е досежно текста на чл.3, ал.3 от Наредбата според който за държавните служители от МВР е възможно полагане на труд за времето между 22.00ч. и 06.00ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа, между всеки 24 часов период, а в чл.31 - че отработеното време между 22.00ч. и 06.00ч. се отчита по протокол, като се сочат лицата, които го изготвят, сроковете за това и начинът на отчитане на броя отработени часове. Този нормативен акт не предвижда възможност за трансформиране на нощния труд в дневен - за разлика от чл.31, ал.1 от Наредба №8121з407 от 11.08.2014г. отм Наредба №8121з-592 от 25.05.2015г., предвиждащи, че при сумарно отчитане на работното време, общият брой часове положен труд между 22.00ч. и 06.00ч. за отчетния период се умножава по 0.143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период. Ответникът по жалбата е в пълно съгласие по приложимостта на нормата на чл.188, ал.2 МВР, препращаща към КТ, предвид специалната закрита на полагащите нощен труд. Отсъствието на специална забраняваща норма според ответника по жалбата обосновава прилагане на правилото на чл.9, ал.2 от НСОПЗ. Като сериозен аргумент в подкрепа на този извод е посоченото съществуващото законодателно решение засягащо неслужители на МВР, виждането, че различно решение за служителите на МВР би било израз на нарушаване на принципа за равностойно третиране, закрепен в чл.6 от Конституцията на Република България - чл.14 ЕКЗПЧОС(решение №311 от 08.01.2019г. на ВКС по гр.д. №1144/2018г., IV г.о.). Тези решения са добре обосновани предвид естеството на извършваната дейност - свързана с по - големи разходи на умствена и физическа енергия, в необичайно за биологичния ритъм на човека време от денонощието, през което трудът се полага (решение №14 от 27.03.2012г. п. огр.д. №405/2011г., IV г.о., ТК на ВКС). С оглед приетия за установен факт, че отработените от ищеца часове на смяна и съответно за отчетния период от 3 месеца, надхвърлят определената норма часове се обосновава дължимост на сумите, определени със съдебно - счетоводна експертиза, в допълнение към което е и факта, че по принцип в този случай е било платено допълнително възнаграждение за извънреден труд. Приложимостта на общите законови норми следва както е посочил и районният съд от действието на разпоредбата на чл.188, ал.2 ЗМВР. В обжалвания съдебен акт според ищцовата страна се съдържа отговор на всички доводи от противната страна. Предвид категоричната практика на СЕС забраняващи разлика в третирането, израз на която е решение от 06.10.2021г., Sumal, C-882/19, EU C 2021 800 се твърди дължимост на сумите, доказани със заключение за вещо лица, въз основа на изчисления за периода 01.01.2017г.- 31.12.2019г., 01.01.2018г. - 31.12.2018г., и от 01.01.2019г. до 31.12.2019г. Прилагането на общ нормативен акт,

предвид спецификата на заеманата от ищеца длъжност, чиято тежест се признава с Директира 2033/88 , при съпоставяне нормална продължителност на дневно и нощно време, определя приложения съвсем правилно коефициент 1.143. Допълнително се изтъква, че доколкото с Наредба №8121з-36 от 20.07.2016, Наредба №8121з-407/11.08.2014г. е предвидено, че изготвяне на график в който да бъде осигурено доработването на неотработеното работно време, то недобросъвестното изпълнение на посоченото задължение - неизготвяне на такъв график е разгледано, като обстоятелство, което не може да обоснове отговорност на работодателя Гранична полиция. Освен това се сочи, че добросъвестно получено трудово възнаграждение не подлежи на връщане на основание чл.8, ал.2 КТ. Във връзка с доводите относно размера на дължимия хонорар се сочи, че изплатеният такъв в размер на 500 лева, е съобразен с фактическата и правна сложност на делото, с оглед броя на предявените искове, събрания обем доказателствен материал, действията по изготвяне на искова молба, съдържаща множество изчисления, предприети действия по назначаване на съдебно - счетоводна експертиза, изменение на исковата претензия, отговора по направени възражения от ответника, изготвяне на писмена защита по делото, индicia за една ефективна защита довело до постановяване на решение за основателност на претенциите, в пълна степен удовлетворяване на исковите вземания. Искането е обжалваното решение да бъде потвърдено , като правилно и обосновано. Претендират се разноски.

Нови доказателства страните не са посочили.

С определение №36 от 13.01.2023г. съдът е прекратил производството по делото, връщайки го на Районния съд за изменението му в частта за разноските. След постъпването на делото в първоинстанционния съд на жалбоподателя са дадени указания за поясняване и уточняване на искането, чрез посочване на точната част в косто съдебния акт да бъде изменен и предупреждение, че в противен случай съдът няма да се произнесе по процесуалното искане. Съобщение е връчено и поради липса на уточнение, делото отново е изпратено на КнОС. Следва ново определение на въззивния съд, с което производството е прекратено и върнато отново за произнасяне по чл.248, ал.1 ГПК - определение №229/22.03.2023г. и разпореждане на първоинстанционния съд 10.04.2023г. с което делото отново е изпратено на КнОС при липса на възражения от жалбоподателя. В съответствие с изложеното при действие на разпоредбата на чл.6, ал.2 ГПК съдът не приема наличие на надлежно искане за изменение на решението, в частта за разноските.

Кюстендилският окръжен съд, след като прецени доказателствата по делото, доводите и възраженията на страните по отделно и в тяхната съвкупност при условията на чл.235 ГПК прие за установено следното: Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Приема се, че въззивният съд се произнася по правилността на фактическите и правни констатации само въз основа на въведените във въззивната жалба оплаквания; проверява законосъобразността само на посочените процесуални действия и обосноваността само на посочените фактически констатации на първоинстанционния съд; (решение № 176 от 08.06.2011 г. по гр. д. № 1281/2010 г. III г. о.; № 95 от 16.03.2011 г. по гр. д. № 331/10 г. на IV г. о.; № 764 от 19.01.2011 г. по гр. д. № 1645/09 г. на IV г. о.; № 702 от 5.01.2011 г. по гр. д. № 1036/09 г. на IV г. о.; № 643 от 12.10.2010 г. по гр. д. № 1246/09 г. на IV г. о.). В настоящото производство няма спор между страните, относно съществуващо между страните правоотношение, по чл.142, ал.1 ЗМБР, в изпълнение на което

ответникът по жалбата -ищец в първоинстанционното производство е полагал труд в структурна единица на Гранична полиция, като държавен служител работещ на смени.Доколкото в жалбата се съдържат възражения досежно фактическите обстоятелства на които се основава първоинстанционното решение, то те не са свързани с приетите въз основа на съдебно - счетоводна експертиза за доказани следните обстоятелства, през исковия периода от 01.01.2017г. до 31.12.2019г. е отработено време, надхвърлящо редовното въз основа на приравняване на нощен труд към дневен, т.е налице е извънреден труд.Няма спор между страните и досежно констатациите в заключението на вещото лице установяващи, че положените часове нощен труд през исковия период часове нощен труд, преобразувани с коефициент 1.143 следва да бъде определен, както следва: 2017- 494 часа, 2018 – 558 часа, 2019 – 539 часа.Липсват доводи в жалбата и относно размера на изчисленото дължимо възнаграждение - при приложимата часова ставка за изчислените часове извънреден труд е дължимо възнаграждението, което съдът е присъдил.Посочените, като дължими суми са съобразени с установените от експерта, който е направил проверка относно отработеното от ищеца време, нормата за съответния период и подлежащата на допълнително заплащане сума, като е изключил от заплащане отработеното време, необходимо за запълване на нормата за процесния период.В с.з. когато заключението е представено не са правени уточнения, към установяване именно на възражението в писмения отговор на исковата молба, че извънреден труд липсва.

Становището на настоящия съдебен състав по поставения във въззивната жалба въпрос, дали при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд са приложими разпоредбите на Кодекса на труда / КТ/ и Наредба за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/ – в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от посочената наредба, или следва да се прилагат разпоредбите на специалния ЗМВР и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, както и дали е налице извънреден труд при превръщане на нощните часове в дневни по реда на чл. 9, ал. 2 НСОРЗ е отрицателно. Съгласно разпоредбата на чл. 176 ЗМВР, брутното месечно трудово възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. В чл. 179, ал. 1 ЗМВР е предвидено, че на държавните служители се изплаща допълнително възнаграждение за полагане на труд през нощта от 22. 00 ч. до 6. 00 ч., а в чл. 187, ал. 5, т. 2 и ал. 6 ЗМВР /приложима редакция на закона – Изм. и доп. – ДВ, бр. 81 от 2016 г. / – че работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период – за служителите, работещи на смени, като извънредният труд се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение. Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 30 часа седмично при 5-дневна работна седмица – чл. 187, ал. 1 ЗМВР /приложима редакция на закона – Изм. и доп. – ДВ, бр. 81 от 2016 г. /. Работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8, 12 или 24-часови смени – сумирано за 7 тримесечен период – чл. 187, ал. 3, изр. 1 ЗМВР. При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22. 00 ч. и 6. 00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период – чл. 187, ал. 3, изр. 3 ЗМВР. 2. Според чл. 187, ал. 9 ЗМВР, редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. През процесния период е действала Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г. за реда за организация и

разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерство на вътрешните работи, издадена от министъра на вътрешните работи, обн., ДВ, бр. 60 от 02.08.2016 г., в сила от 02.08.2016 г., отм., бр. 3 от 10.01.2020 г., в сила от 10.01.2020 г., Решение № 16766 на ВАС на РБ – бр. 4 от 14.01.2020г. В чл. 3, ал. 3 от Наредбата е предвидено, че за държавните служители от МВР е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 ч. и 06.00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период, а в чл. 31 – че отработеното време между 22.00 ч. и 06.00 ч. се отчита с протокол, като са посочени лицата, които го изготвят, сроковете за това и начинът на отчитане на броя отработени часове. В посочения подзаконов нормативен акт липсва правило за трансформиране на нощния труд в дневен /за разлика от чл. 31, ал. 1 от Наредба № 8121з407 от 11.08.2014 г., отм. с Наредба № 8121з-592 от 25.05.2015 г., съгласно които при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22.00 ч. и 06.00 ч. за отчетния 9 период се умножава по 0.143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период/. Същевременно съгласно нормата на чл. 188, ал. 2 ЗМВР, държавните служители, полагащи труд за времето между 22.00 ч. и 06.00 ч., се ползват със специална закрила по КТ. Съобразно разпоредбата на чл. 67, ал. 3 от ЗДСл, минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени за държавните служители, размерите на допълнителните възнаграждения по ал. 7, т. 1 – 5, както и редът за получаването им се определят с наредба на Министерския съвет и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство. Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ, при сумарно изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на съотношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т. е. приложимият коефициент е 1,143.

С Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2023 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2020 г., ОСГК е прието, че при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд от служители на Министерство на вътрешните работи не са приложими разпоредбите на [Кодекса на труда](#) и на [Наредбата за структурата и организацията на работната заплата](#) /в частност разпоредбата на [чл. 9, ал. 2 от същата наредба](#)/ и следва да се прилагат разпоредбите на специалния [Закон за Министерството на вътрешните работи](#) и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове.

В отсъствие на норма в специалния закон, допускаща преизчисляване на часовете положен нощен труд и посоченото Тълкувателно решение, което на основание чл.130, ал.2 ЗСВ е задължително за окръжния съд предявените искове се явяват неоснователни.

Обжалваното решение предвид изложеното е неправилно и следва да бъде отменено, а исквете отхвърлени.

С оглед изхода от спора действието на разпоредбите на чл.78 ГПК, чл.37, ал.1 и предвиденото в Наредбата за заплащане на правната помощ на въззивника следва да бъдат заплатени разноски, както следва: 55.08 лв- заплатена държавна такса и по 200.00 лв юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл.269 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ обжалваното решение № 260148 от 28.09.2022 г., постановено от РС – Кюстендил по гр.д. № 387/2020 г. по описа на същия съд, КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА ОТХВЪРЛЯ, КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ предявените от И. Л. З., ЕГН***** от грК., ул.С. №37 срещу Главна Дирекция "Гранична полиция" при МВР, със седалище и адрес на управление гр.София, бул.“Княгиня Мария Луиза“ №46 искове с правно основание чл.176 и чл.179 ЗМВР за сумите:1505.43 лв. - главница, ведно с лихвата за забава в общ размер 202.47 лв. , представляваща допълнително трудово възнаграждение, за периода 01.01.2017г. до 31.12.2019г., разпределена, както следва:допълнително трудово възнаграждение за календарната 2017г. в общ размер 387.90 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 17.02.2020г. до окончателното изплащане на задължението, ведно с мораторни лихви за периода 01.05.2017г. до 16.02.2020г., общо в размер на 95.97 лв.; допълнително трудово възнаграждение за календарната 2018г. в общ размер на 545.70 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 17.02.2020г. до окончателното изплащане на задължението, ведно с мораторни лихви за периода 01.05.2018г. – 16.02.2020г., общо в размер на 79.10 лв.,допълнително трудово възнаграждение за календарната 2019г. в общ размер на 571.83 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 17.02.2020г. до окончателното изплащане на задължението, ведно с мораторни лихви за периода 01.05.2019г.-16.02.2020г., общо в размер на 27.40 лв.

ОСЪЖДА И. Л. З., ЕГН***** от грК., ул.С. №37 да заплати на Главна Дирекция "Гранична полиция" при МВР, със седалище и адрес на управление гр.София, бул.“Княгиня Мария Луиза“ №4 разноси за производството, възлизащи на 255.08 лв. за въззивното производство и 200.00 лв за първоинстанцинното производство.

Решението не подлежи на касационно обжалване – чл.280, ал.3 т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____